

Kapitola č. 7: Schůzky

Dny plynuly a nebylo na nich nic veselého. Laře zvedaly náladu jen občasné rozhovory Kurtise a Zipa, co občas zaslechla, nebo když si s nimi mohla taky promluvit. Co to týkalo Kurtisova zranění, už se kompletně zahojilo a on začal znovu trénovat. Bylo ho vidět, jak se procvičuje na Lařině překážkové dráze a sem tam nemá daleko k opětnému zmrzačení, zvláště tehdy, když objevil bludiště, které bylo schované za dráhou pro čtyřkolku. Lara jen naslouchala, bylo slyšet běh, těžké oddechování, náhlý překvapený výkřik a zadunění. Když tam vlítla a ptala se, co se mu stalo, odpověděl, že nestihl zaregistrovat ten tunel.

Bylo stále příšerné počasí a ze zahraničí začaly chodit zprávy o podezřelých umrtích, hlavně ze středu Evropy. Zdálo se, že Karel začal znovu pracovat, ať už na čemkoli. Byly to podobné případy, jako když řádilo monstrem – špinavé, krvavé vraždy, kdy z obětí chyběly některé orgány.

Lara vysvětlila Kurtisovi vše o medailonu. Dost dlouho se o něm bavili a ji značně překvapilo, co jí o tom artefaktu Kurtis řekl.

"Laro, tenhle medailon není jediný svého druhu. Bylo jich asi šest, v celé historii Lux Veritatis. Ale nebyly naše výtvary. Každý medailon měl na druhé straně mapu k místu, kde se dal použít. Vždy to byl nějaký chrám, nějaké místo speciálně vybudované k tomuhle účelu."

"Ale k čemu byly používány?"

Zamračil se. "To nevím. Nikdo z nás to nevěděl, ale byly to výtvary černé magie a podobně, proto jsme je strážili. Ovšem, jak Cabala vyvražďovala členy našeho řádu, medailony postupně mizely. Pak zbyly už jen dva. Jeden byl v opatrovnictví mého otce..."

Lara ho rychle přerušila, nechtěla, aby se dostali k tomuhle tématu. "A ten druhý?"

"Ten byl schovaný v Praze. Ovšem, zdá se, že ho někdo našel..."

Po dlouhém dohadování se usoudili, že by měli něco o tom medailonu pro jistotu zjistit a pokud možno ho prozkoumat, aby zjistili, jestli není možnost, že by se ho Karel pokusil získat. A pokud by to bylo nutné, klidně by cestovali i do toho Turecka.

Kurtis byl zrovna venku, když se Laře za zády ozvalo odkašlání.

"Obávám se, Laro, že se do toho Turecka jen tak nepodíváte." zamumlal Zip, který seděl u svého počítače.

Lara se k němu otočila, povytáhla jedno obočí. "A to jako proč?"

"Protože byste tam neměli co dělat. Nejdřív musíte najít ten medailon. A obávám se, že jsem ho lokalizoval...nebude se ti to líbit. Žádná hrobka."

"Pokračuj."

"Je součástí soukromé sbírky jednoho snoba. A měl by být..." ukázal prstem na mapu, co se mu objevila na monitoru, "...tady."

Lara se přikrčila a prohlédla si místo, co jí ukazoval. "Londýn? Vtipálku. Tak jo, teď už vážně. Kde je?"

"Já si srandu nedělám. Fakt, měl by být vystavený jeho vile...údajně vlastní řůru podobných artefaktů."

"Ahá...dobře. Pokusím se s ním dohodnout. Mimochodem, jakže se jmenuje?"

Než Zip stačil odpovědět, do místnosti vkročil Kurtis. "Přišel jsem snad o něco? Kdo jak se jak jmenuje?"

"Vysvětlím později. No, Zipe? Jak se jmenuje?"

"Nějaký Myers..."

"Dobře. Dohodni mi s ním schůzku, jo? Pokud na něj máš kontakt."

"Tsss...měla bys vědět, že co se týče mě, vždycky mám vše, co potřebuješ." prohodil Zip.

"Kromě občasného umění mlčet..."

Myers souhlasil s datem schůzky, které mu Zip navrhl. Bylo stanovené o tři dny později a Lara měla přijet do jeho vily. Takže aby to stihli, Lara s Kurtisem vyrazili asi hodinu předem. Když se dostali před vstup do vily, Kurtis se k ní naklonil.

"Podívej, ať je to kdo chce, nelíbí se mi to tady. Dávej si bacha, jo?"

Usmála se. "Já si vždycky dávám bacha."

"Viz Paříž." ušklíbl se.

"Dobrá, skoro vždycky."

"Jasně. Zaparkuju za rohem a počkám tam na tebe, jo? Kdyby byl jakýkoli problém, stačí"

"-zavolat, jasně. Neboj, bude to OK."

Vešla do vily a rozhlédla se. Bylo to tu přesně takové, jaké si představovala; dlouhé, karmínové závěsy, nablýskaná podlaha, spousty vitrín...to už ji ale přivítal majitel toho všeho.

"Lady Croftová. Je mi potěšením vás poznat."

Usmála se a snažila se ignorovat tik nakopni-ho-za-tu-lady. "Potěšení je na mé straně, pane Myersi. Jsem vám velmi vděčná, že jste si našel čas."

"V pořádku. Prosím," mávl rukou k obrovské pohovce, "posad'te se."

Hned, jak seděli, se předklonil a podíval se na ni zaujatým pohledem. "Takže...slyšel jsem, že se zajímáte o jeden z předmětů v mé sbírce..."

"Ano. Jde o medailon z Turecka. Chtěla bych vás požádat, kdybyste bych ochotný ho na pár dní zapůjčit."

"Tak to se obávám, že by byl problém..."

"Chápu vaše obavy, ale nemějte strach, ten artefakt bude v pořádku.."

"O to mi nejde, slečno. Já bych vám ho rád zapůjčil, ale není to možné."

"Proč?"

"Protože byl asi před týdnem ukraden z muzea, kde byl vystaven. Je mi líto."

V Laře hrklo. Kdo by asi tak mohl ukrást jinak bezcenný medailon? Jak rychle jen mohla se odpoklonkovala a zamířila k východu s myšlenkou se co nejdříve dostat do panství a tam se rozhodnout, co dělat dál. Ovšem, než došla tak daleko, že by mohla zahlédnout auto, uslyšela něco, co ji přinutilo ignorovat fakt, že má boty s podpatky a okamžitě vyrazit sprintem vpřed. Dva výstřely. A znělo to, jako by šly přímo od místa, kde na ni čekal Kurtis.